

Vyšší princip aneb o integraci a rozumu

Nejsme všichni stejní. Najdou se mezi námi lidé, kteří si myslí, že se můžeme s islámem integrovat, tedy žít vedle sebe nekonfliktně jako dvě rovnocenná společenství. Mezi muslimy se také najdou lidé, kteří si tohle myslí. Jenže podstatné je, co se stane doopravdy.

Uznáváme fyzikální zákony a nedivíme se, pokud upustíme jablko, že padá k zemi. Jen málo lidí si uvědomuje, že existují i společenské zákonitosti. Pokud by to věděli, nebudou se divit poznatku, že multikulturalismus je hloupost. A věděli by, že snaha o integraci dvou rozdílných kultur vždycky znamenala porážku jedné tou druhou a její postupné pohlcení. To má své konkrétní důvody. Proč tedy nelze integrovat islám s evropskou demokratickou společností?

Základem islámu je šaháda čili svědectví. Stačí tuto větu pronést před svědkem, a člověk se stává muslimem. Ta věta zní: „Věřu ti, kdož uvěřili v Boha a posly Jeho, jsou spravedliví a svědky před Pánem svým; jim dostane se odměny a jejich světla. Ti však, kdož znamení naše za lež prohlašovali, ti budou plamene pekelného obyvateli.“ Jedině muslim je plnohodnotnou bytostí, ostatní bytosti jsou méněcenné. Proto má muslim právo vládnout všem nevěřícím. Nemůže jim ustupovat nebo se přizpůsobovat, to je zrada Alláha. Tuhle filozofii muslimové v dějinách vždycky uplatňovali. A

uplatňují. Všichni odborníci na islám tohle dobře vědí. Někteří sice dodávají učené „ale...“, nicméně to tak prostě je.

Pokud přicházejí stoupenčí islámu do Evropy, nemají pocit, že míří do společnosti, která je moudřejší a vyspělejší, od níž by se mohli učit. Nikoli, oni jdou mezi nevěřící, a tedy mezi bytosti méněcenné. Řečeno s klasikem, můžeme s touhle představou nesouhlasit, ale to je tak to jediné, co s tím můžeme dělat. Jakékoli asimilační snahy (natož multikulturní „království boží na zemi“) jsou proto nemožné. Jen si to představte. Mezi barbary přicházejí pravověrní, kteří poznali pravdu Koránu. Proč by se měli od nás učit? Ostatně, nedávno to zcela pregnantně definoval bývalý předseda britské Rady pro rovnost a lidská práva. Očekávat od muslimů, že se změní, je výrazem hrubé neúcty k nim. A basta!

Ti, kteří vítají migranty s mávátky a chlebem se solí, namítají, jak hodní to jsou lidé. Buďme však realisty. Pokud někam přicházíte, musíte se tvářit tak, aby vás hned nevyhnali. Od časů pohádek Tisíc a jedné noci se arabský obchodník chová tak, aby dosáhl svého. Každý, kdo obchoduje s muslimskými zeměmi, ví, jak složité to je. Oblíbeným argumentem, proč nelze smlouvu dodržet, je okřídlené: Alláh to nechce! Ctí muslima je ošidit křesťana. A jste s veškerým evropským obchodním právem v háji.

Imigranti se chovají v duchu arabských bazarů. Zdvořile vyslechnou naše požadavky (pokud nám vůbec rozumějí), pokývají hlavou, ale udělají si to podle svého. Jenže děti a vnuci přistěhovalců, kteří se tu narodili, už nemají pocit, že by se k nám měli chovat zdvořile jako k hostitelům. Oni se tu narodili, je to jejich země a budou tu vládnout. A my, bytosti méněcenné, budeme poslouchat. Se stoupenčí islámu narozenými v Evropě jsou dnes v řadě západoevropských měst neřešitelné problémy. Neplatí to samozřejmě všeobecně, ale případů je varující množství. Vznikají „no go“ zóny, kam si už my, bytosti méněcenné, netroufneme vkročit.

Problém islámských vyloučených lokalit není jen sociální, ale je v první řadě náboženský. Muslimové prostě mezi sebe bytosti méněcenné nepustí.

Muslimové prohlašují, že jsou dostatečně civilizovaní. A mají pravdu. Nebud' me pyšní a nemysleme si, že pouze my máme patent na pravdu. Jsou i jiné civilizační modely a my nemáme právo za každou cenu vnucovat celému světu svůj pohled na život. Máme však povinnost své normy hájit, a zvláště na vlastním území. Kolínský imám obvinil německé ženy, že si za své znásilnění mohou samy, protože jsou vyzývavé a navoněné. Z hlediska své civilizovanosti má pravdu, neboť jeho normou je Korán, nikoli naše právo. Tak to je a tak to zůstane.

Když jsem za socialismu pracoval v muzeu, na poradě nám četli naprosto nesmyslné úkoly od nadřízeného z ministerstva kultury. Jedna ze spolupracovnic se spravedlivě rozhořčila, proč ho posloucháme, když všichni víme, že je „úplně blbej“. Tehdy jsme dělali, jako bychom to přeslechli. Byli jsme příliš korektní. Zmoudřel jsem a vím, že korektnost je často zástěrkou pro zbabělost. Občas mám dnes chuť říci totéž, pokud poslouchám některé komentáře a politické projevy. Vzpomínáte na film Vyšší princip? Spolu s ním tedy nekorektně tvrdím, že z hlediska vyššího principu morálního i já souhlasím, abychom hájili svou budoucnost. Všemi prostředky.

Vlastimil Vondruška